

Jaan Variku mälestuseks

Selle aasta 3. oktoobril oleks saanud 90-aastaseks Rakvere Kolmainu koguduse kauaaegne õpetaja Jaan Varik.

Inimesed pidasid temast lugu. Mina, kes ma teda praegu austusega meenutan, kutsusin teda rumala lapse-na, teda kordagi nägemata, halvustavalt papiks, sest sellist suhtumist õpetati meile nõukogude koolis.

Usun, et õpetaja Varik jõudis mulle selle patu andeks anda, sest mul oli suur au olla kutsutud tema vaiksele matusele.

Olin jõudnud temaga sõbraks saada, sest elu ise juhtis mu kiriku juurde. Oma suures hingehädas leidsin noore neiuna Rakvere pika torniga kiriku vaikes käärkambris inimese, kes kinkis mulle tee Jeesuse juurde.

Õpetaja Varik teadis, et Mäejutluses on midagi minu kohta, aga ta laskis oma suurest tarkusest selle mul endal avastada, et mu rõõm oleks täielik.

Nüüd käin ta haul ja mõtlen, kui palju oli õpetaja Varikul põhjust süüdistada nõukogude võimu ja kui raske oli tal andeks anda, aga küllap oli ta oma pika elu jooksul seda teinud, sest kuulsin ise, kuidas ta altaris kõneles suure armastusega andeksandmisest kõigile ja kõiges.

Tean ka, kui rasketes oludes töötas lugupeetud õpetaja Varik. Kui väike oli palk, mida talle maksti, aga pere vajab toitmist ja tütreid tahtsid koolitamist.

Ta ei süüdistanud kunagi, kuigi kaotas – olen kuulnud – ühel külmal talvisel päeval üht inimest mattes tervise.

Nägin teda tihti – ta oli alati õhukeses mantlis – postkontoris posti järel käimas. Õpetaja Varik luges ajalehti ja oli eluga kursis.

Õpetaja Varikul ei olnud poegi, aga ta tütardel on toredad pojad – ehk kuuleme kunagi ühtki neist kõva selge häälega kuulutama kantslist tõde ja õigust, nagu tegi seda nende vanaisa – imeline Jaan Varik.

Õpetaja Jaan Varik läks Isa juurde 11. aprillil 1998, aga mul oli temast valus lahkuda ja ma nutsin tol korral, kuid ma sain peagi rõõmsaks, sest on Ülestõusmine ja Elu; mida õpetaja Varik kuulutas ja millesse ta uskus.

Helle Kalla